

דברי חכמה

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2856 * כו כסלו תשפ"ה * 27 דצמבר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

חג החנוכה (הַחֲנֻכָּה) הוא חג הנחגג במשך שמונה ימים. ימים אלה הם ימי הודאה, שאותם תיקנו חכמי ישראל בזמן בית המקדש השני, לזכר ניצחונם של החשמונאים במרד נגד היוונים, חנוכתו מחדש של בית המקדש, ונס פך השמן. החג מצוין באמירת הלל והודאה וכן בהדלקת נרות חנוכה, בשמונת הימים מכ"ה בכסלו עד ב' בטבת או ג' בטבת.[1] חנוכה הוא אחד משני חגים (לצד פורים) שנתקנו על ידי חז"ל וקיומם הוא מצווה דרבנן.

חג חנוכה שמח

1. אלברט איינשטיין צדק כאשר אמר שהזמן הוא יחסי. ובאמת הזמן יחסי.
מאוד. יש את הזמן של ישיבות הקבינט הבטחוני. יש את הזמן של המחאה. ויש
את הזמן של החטופים.

2. קצב הזמן של המחאה נמדד לפי כמות האנשים ברגע נתון שמבינים שמה
שקורה כאן הוא אסון בממדים קוסמיים. קצב הזמן של הקבינט הבטחוני נע לפי
תקתוק האינטרסים הקואליציוניים של נתניהו ומה שנקרא "חרדת הליזול" שלו.
קצב הזמן של נתניהו הוא כולו אש זרה, כדי להזכיר לנו איך שרפו את
הרייכסטאג, ולשרוף כל מה שקשור לדמוקרטיה. כולל הבערת הכנסת באש.

3. ורק קצב הזמן של החטופים הוא כמו נר. כל עוד הוא דולק ניתן עוד לתקן.
ואף נר עוד לא דלק לנצח. אפילו נס חנוכה הביא אותנו לשיא של שמונה ימים.
ומד הזמן של החטופים הוא קריטי מכולם.

4. בלדה עצובה מאוד לילד חטוף

איפה ילד חטוף?
איפה אהה נמצא
עכשו בזמן דיוני
הקבינט הבטחוני?

האם בכלוב מסרג
של ברזל?
או במנהרה טחובה
רווית אור מעפוש?

איפה ילד חטוף?
איפה אהה נמצא
עכשו בזמן דיוני
הקבינט הבטחוני?

קשור בשלשלת למטה
בחאן יונס?
או משלה קאבן שאין לה הופכין
במרתף בשכונת שג'ע'יה?

איפה ילד חטוף?
איפה אתה נמצא
עקשו בזמן דיוני
הקבינט הבטחוני?
- עקשו? עקשו אני מת

446 יום למניין ימי הבעתה

אחד אחד, הם שבים אלינו בארונות. לטראמפ הוא כבר אמר שרובם מתים.

ועד שזה יקרה, שרובם ימותו, אלו שעדיין בחיים יושפלו יעונו וימותו.

446 יום את אור היום הסתירו כתלי המנהרה. גלנט הושלך לכלבים ופוטר.
סינוואר הלך לגן עדן של מחבלים, ונתניהו ממשיך כאילו כלום לזייף מסמכים
ולדבר על ניצחון ותשכחו מהחטופים.

והם כבר 446 יום (חיים ומתים) נשכחים מלב הנהגה אטומת לב, כלואים במרתפי החמאס, בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך...

מאי חנוכה

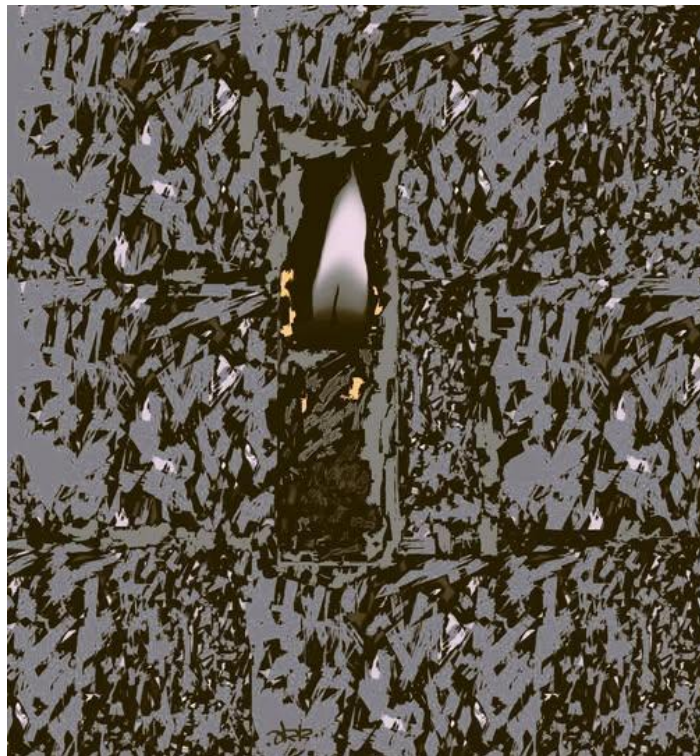
1. מאי חנוכה- ששנו רבנן: "בכ"ה בכסלו מונים שמונת ימי החנוכה שאין להספיד ולהתענות בהם. שכשנכנסו יוונים להיכל, טימאו כל השמנים שבהיכל. וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד. נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים. לשנה אחרת קבעום ועשאוּם ימים טובים בהלל והודאה". (שבת כא ע"ב)

2. במסכת שבת מוזכר שחז"ל קבעו לחוג את הניצחון ב"שנה אחרת". ונשאלת שאלה גדולה - למה בעצם דחו חז"ל את חגיגות הניצחון לשנה אחרת. הרי מה טבעי יותר מלחוג את הניצחון כאשר הדם עוד לא יבש על כלי המלחמה.

3. ישנם כמה הסברים לדחייה הנ"ל, אך יותר מכולם חביב עלי הסברו של ר' ישראל מטשורטקוב: "על קביעת חנוכה נאמר 'לשנה אחרת קבעום ועשאוּם ימים טובים'. מדוע חיכו חכמי ישראל עד 'לשנה אחרת' ולא קבעו את החג מיד עם התרחש הנס. אלא שידעו החכמים, כי החיזיון אשר יתגלה אחר כל מלחמה היא רציחה ואכזריות, ומידות אלו יתרשמו עמוק בנפשם ויביאו להשחתת המידות והמוסר. אפילו הישר באדם יתלבש אכזריות ולא ייסוג אחור מכל נבלה. ומנהיגי ישראל שבאותו דור חששו שמא המידות הרעות הנובעות מהמלחמה נקלטו גם אצל הישראלים. לכן לא רצו לקבוע יום טוב לזכר הניצחון. כי ניצחון כזה מוטב שיישכח מהר, כי תוצאותיו קשות ורעות ועלולות לגרום לנפילה מוסרית. אבל לאחר עבור זמן נוכחו לדעת שהיהודים במידותיהם הטובות עומדים ויודעים אשר שקר הסוס לתשועה וברוב חילו לא נמלטו... אז עמדו וקבעום יום טוב."

4. פך השמן הוא היהדות האחרת. זאת שנמחתה באירופה באש הכבשנים. זאת שהיום נחבאת מתחת לערמת השרירים שיהדות בריונית/לאומנית ערמה עליה. יהדות פך השמן היא הייתה הומנית ואוהבת אדם. "יהדות של חולשה" כפי שמכנים אותה חבורת הבריונים שקובעת היום מהי יהדות. יהדות לאומנית ששרירה עצמו כל כך, עד שדיכאו עד עפר את השריר החזק ביותר שקיים את העם היהודי במשך אלפי שנים, שריר הזיכרון. דיכאו אותו כל כך עד כי גרמו לנו לשכוח את שאנו מצווים לזכור יותר מכל - כי גרים היינו בארץ מצרים.

שבת של שלום

פינת הקריקטורה השבועית: התנגשות בין תרבויות | מרי כריסמס

צבי לינד ז"ל

האם מישהו מהקוראים הכיר את צבי לינד שנפטר בארצות הברית לפני שבועיים כשהוא בן 84?

האם מישהו מהקוראים הכיר את ג'קי לינד, אחיו המבוגר של צבי (שקראנו לו צביקה)?

נתקרב עם עוד רמז: מישהו זוכר את מבצע "צרצר"?

עדיין לא?

יש ביניכם לא מעטים, שאולי זוכרים את השם אורי אילן ז"ל, בן קיבוץ גן שמואל, ואולי גם זוכרים את השם של מאיר מוזס, הקשור למבצע צרצר.

אז נתחיל מהתחלה:

לפני 70 שנה, בדצמבר 1954, יצאה חוליה של 5 חיילים אל שטח סוריה בתל עזאזיאט (לא רחוק מקיבוץ דן) כשהמשימה שלהם הייתה להחזיר מכשיר קשר לציתות לקו טלפון בסוריה. חמשת החיילים נתפשו על ידי הסורים ונלקחו לשבי, שם הם סבלו מעינויים קשים, על מנת שיגלו סודות.

אחד החיילים, שלא רצה למסור סודות מדינה, ומחשש שיישבר, אורי אילן התאבד בכלא. לפני שהתאבד, הוא הטמין בין בהונות רגליו פתק, שעליו כתב בעזרת קיסם שניקב חורים בנייר את הפתק המפורסם "לא בגדתי". כשגופתו הוחזרה לישראל נמצא הפתק.

שני חיילים, סגן מאיר מוזס וסמל מאיר יעקבי, מסרו את מיקומו של המתקן, ואף הובילו את הסורים אליו. מאוחר יותר, מתוך מסמכים שנתפשו במלחמת ששת הימים, התגלה שהכוונה שלהם הייתה להפעיל מנגנון שיפוצץ את המתקן, והם היו מוכנים ליהרג עם המתקן. הם אפילו הזהירו את קצין האו"ם שהיה שם שיתרחק, אבל הפתיל שהיה אמור לפוצץ את המתקן היה רטוב והמתקן לא התפוצץ.

במרץ 1956 נערכו חילופי שבויים בין ישראל וסוריה, וארבעת החיילים החיים הוחזרו לארץ. מאיר מוזס ומאיר יעקבי נשפטו על מסירת סודות לאויב, דרגותיהם נשללו מהם והייתה זו עבורם מכה נוספת אחרי המכה של הנפילה

בשבי. למרות זאת הם המשיכו לשרת בצבא, ומאיר יעקבי נהרג במלחמת ששת הימים.

לאחר שחרורו של אלחנן טננבוים מהשבי, חש מאיר מוזס שלעומת היחס שקבל טננבוים, הוא וחבריו זכו ליחס לא הוגן מהמדינה, והוא פעל לביטול פסק הדין. ואכן, הם קבלו חנינה מהנשיא משה קצב. דרגותיו של מוזס הושבו לו והוא התקדם להיות סגן אלוף, והיה מפקד סיירת גולני.

מאיר מוזס נפטר בגיל 91 בפברואר 2022.

בפברואר 2007 מסר שר הבטחון אהוד ברק את צו החנינה לאמו של מאיר יעקובי (מאוחר מידי! אבל מוטב כך).

ואיך זה קשור אלי? איך זה קשור לצביקה לינד?

צביקה לינד היה בשכבת הגיל שלי בבית הספר וגם בתנועה. אחיו, ג'קי היה אחד מחמשת החיילים שנפלו בשבי. אני הייתי אז בת 13, לא הכרתי את ג'קי ולא את ההורים, אבל באמצעותו של צביקה שמענו כל הזמן על המצוקה והכאב של המשפחה, וזה נמשך 15 חודשים עד שהשבויים, וביניהם ג'קי לינד חזרו לבתיהם.

הקשר שלי עם צביקה לינד התרופף. אני למדתי בגימנסיה והוא למד בבית ספר אחר.

כשראיתי בעתון לפני 10 ימים מודעת אבל על פטירתו של צבי לינד, כל הסאגה הזאת שהתרחשה לפני 70 שנה חזרה אלי בבהירות. אחד מבני המחזור שלי, שהלך לבקר ב"שבעה" סיפר בקבוצת הווטסאפ שלנו, שצביקה נסע בעקבותיו של ג'קי לאמריקה, והיו להם שם הרבה הרפתקאות. צביקה נשאר באמריקה עד יום מותו. (שלחתי מכתב תנחומים למשפחה, מסרתי להם את מספר הטלפון שלי ואני מקווה שהם יתקשרו ומהם אלמד יותר על ידידי מלפני 70 שנה!).

תחושות העצב שהתעוררו בי עם הזיכרונות האלה, מעורבים עם המועקה הגדולה שמלווה אותי כבר כמעט 15 חדשים, מאז השבעה באוקטובר, של החטופים שלנו, שעדיין לא מוחזרים אלינו. ובמיוחד כשהחטופים האלה לא נפלו בשבי, הם נחטפו, חלקם מתוך מיטותיהם. רבים מהם לא היו בחורים צעירים, כי אם ילדים, נשים, זקנים, חולים. והם עדיין לא הוחזרו אלינו.

ועתה, כשאנו בעיצומו של חג האורים, אני מתפללת, שהאור יגיע אל כל המשפחות שחייהם מצויים בחשיכה נוראית, כבר כמעט 15 חדשים.

תמר וולפין

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלון

זֶהִי זְכָרָם בָּרוּךְ

יוסף הצור ז"ל - (29/2/1928 - 4/1/1993)

יוסף שייך גם הוא לוותיקי היישוב ומייסדיו.
לנו, כבני הדור השני היה יוסף ידוע בעיקר בשני דברים:
הוא וקלמן היו מסגרי הקיבוץ במשך שנים.
לנו כילדים היה משעשע מאד לדעת שליוסף יום הולדת רק פעם ב 4 שנים. כן -
נולד ב 29 לאפריל שמגיע רק פעם ב 4 שנים.
יוסף הקים כאן משפחה כפי שעשה זאת אחיו שמואל.
יוסף אמנם עזב אותנו אבל השאיר משפחה שעדיין איתנו בהחלט!!

<https://khbbm1.wixsite.com/1993-01>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

לכבוד אפרים מעין, אודי אגם, מיכה ליפשיץ, מעיין פלמה, מרים כהן, מרים קנדל, פיליס קולט, פט בן זאב ושרה דבולט ברכות חמות. אנו מאחלים לכם בריאות, סיפוק בכל אשר אתם עוסקים בו וחדוות חיים. אתם בוודאי תמהים למה דווקא רשמתי את בעלות ובעלי השמחה לפי הסדר הזה.

ובכן בטח חיכיתם לראות אותם מסודרים לפי גיל או סדר כרונולוגי של תאריכים אבל אני תמיד נכשלת בסוגיות מתמטיקיות אז כתבתי אותם לפי גובה משוער. דווקא באומדן גובה הצטיינתי.

התרשמתי מהברכה שכתבה תמר בחודש הקודם ואיך שהיא מצאה מכנה משותף אצל כל מקבלי הברכה, אישי מחייהם וחייה ואיך הם השתלבו. אז גם אני חיפשתי ומיד ראיתי שמבעבע שם, נושא המים, מקור לברכה! אודי הלו הוא אגם ואפרים ומעיין פלמה גם. וקנדל וכהן הם מר בצרפתית שזה ים וים שלנו. אבל זה כמו הבדיחה הישנה על מה משותף בין הרצל, חיים וייצמן ובן גוריון? לכולם יש זקן חוץ מבן גוריון. ואמרתי כבר שבמתמטיקה אני חלשה אז לא מצאתי מכנה משותף לכולם.

ואז התיחסתי לחודש בו הם כולם נולדו. הוא החודש, בעל הימים הקצרים והקודרים ביותר: ידע אישי: ברג'וק שבאיסלנד, היום הקצר ביותר נמדד בארבע שעות ושמונה עשרה דקות בלבד. בימים עברו אנשים פחדו מהחושך ההולך ומתגבר ונכנסו לדאגות, דכאון ומורא. והנה, בכל זאת האור ניצח לאט ומתמשך והביא לצמיחה, להתפתחות, לעשייה וחברות לבריות, ובעיקר הביא תקווה. וכשמסתכלים ברשימת כלות וחתני ימי ההולדת, תראו שהם בדיוק כאלה, אנשים שאחד / אחת תרמו ועדיין תורמים לטובת כולנו ומביאים אור ושמחה לחיי החברה והמשפחה, ועל כן אנו מברכים אותם בתודה על הבאת האור בכל מעשיהם ותקווה לעתיד. מזל טוב ושפע אור לכולם.

ובכל זאת ציון לשבח לאודי אגם שבאמת הביא לנו מים וגם אורה והגדיל להגיע לגיל שבעים. מזל טוב לאודי ולכולכם.

נעים להכיר - שמי מיה ווטרמן, בת 24.

ביתם של חנן ונעומי ווטרמן.

אז נתחיל מכמה שנים אחורה... חנן אבי בן לפרנק וג'ין ווטרמן ממיסדי כפר הנשיא, ואמי נעומי שנולדה וגדלה ביפן נפגשו לפני כ-25 שנים ביפן, התחתנו ובאו להקים משפחה כאן בכפר הנשיא.

אני נולדתי בקיבוץ כפר הנשיא ולאחר כשנה, יצאנו לסיבוב במספר ישובים בארץ ובשנת 2013 כשהייתי בת 13, חזרנו הוריי ואני לחיות כאן בבית שהיה של סבא וסבתא שלי.

עם המעבר, התחלתי ללמוד יחד עם חברי כיתתי - כיתת אירוס - ועם שאר בני הנוער מהקיבוץ והאזור בבית הספר "עינות ירדן" הממוקם בקיבוץ עמיר.

בשנת 2018, התחלתי את שנת השירות. שנת התנדבות לפני השירות הצבאי, אותה עשיתי בעמותת "בית השנתי"- בתים חמים לנוער בסיכון הממוקמים בנגב ובתל אביב.

בשנת 2019 התגייסתי לצה"ל לתפקיד מיוחד בתחום הדרכת שטח ביחידה טכנולוגית באמ"ן (אגף המודיעין) שם שירתתי במשך ארבע וחצי שנים (מתוכם גם בשירות מילואים במלחמה) שהיו משמעותיות ביותר.

את רוב ילדותי ביליתי בקיבוץ כפר הנשיא. גם במהלך השנים שלא גרנו כאן היינו מגיעים לבקר את סבא ואילזה בת זוגתו וחברים רבים. תמיד הרגשתי שכאן זה הבית, הפרצופים המוכרים והאהובים במדרכות, בריכת השחייה שהייתה שיא החופש הגדול בכל קיץ, חגיגות החגים במועדון, בחד"א ובמשק ילדים ואיך אפשר בלי הפרדסים והטבע שמקיף את הכפר - אין כמו לחיות בקיבוץ! כשחזרנו לקיבוץ לפני 12 שנים, מיד החלה שגרת חיים טובה וקהילתית. הכרתי יותר טוב את בני כיתתי, הצטרפתי לנעורים והייתי חלק מצוות ההדרכה של המחנונים

בקיץ. את רוב שעות אחר הצהריים אחרי הלימודים ביליתי במשק הילדים יחד עם החברים מהקיבוץ בטיפול והאכלת החיות. כשגדלנו קצת התחלנו גם להיפגש בפאב ולהכין לקהילה בימי שבת חומס מפנק (למי שזוכר).

וכעת, החלום הוא להמשיך לגור בכפר הנשיא בבית משפחתנו. איפה שמרגיש הבית האהוב, הבטוח והמוכר, להיות חלק מקהילת האנשים הנפלאים שחיים כאן והם חלק בלתי נפרד מחיי ובבוא העת גם להמשיך את הוריי ולהקים כאן את משפחתי ואת דור העתיד.

אז מקווה להמשיך להיות חלק מהמקום המקסים הזה (:

נעים להכיר! אנחנו משפחת גדיה

נטע ונתן בני 33, דן בן 3 וארז בן שנה. מתגוררים בקיבוץ מזה 4 שנים. נתן הוא אגרונום ושמאי חקלאי ונטע היא סטודנטית לרפואה בבר אילן בצפת. נטע מרעננה ונתן מסן פרנסיסקו במקור. נתן עלה לארץ בגיל 18 וגר בקיבוץ עין השופט, מאוד אהב את החיים בקיבוץ ואת הצפון. נטע תמיד רצתה לגור ביישוב כפרי קהילתי. החלטנו לעבור לקיבוץ גדות בתחילה ולאחר שנה עברנו לכפר הנשיא והתאהבנו בקיבוץ. אחרי שהתגוררנו בקיבוץ כשנה הבאנו את דן הבכור שלנו שהשתלב כאן במסגרות ומאוד נהנה. ארז נולד בזיו ועכשיו אנחנו מתרגשים לקלוט אותו לפעוטון יסמין. המון חברים נכנסו לנו עמוק ללב: שכנים, הורים בגן, עובדים ופעילים בקהילה ואפילו המכיניסטים. גרנו במקומות שונים בארץ ובעולם אבל בכפר הנשיא הרגשנו שהקהילה שהיא מצד אחד חזקה ומגובשת ומצד שני מאוד פתוחה ומקבלת הם שילוב נדיר ומיוחד. הבנו שהערבות ההדדית כאן בכפר הנשיא היא יוצאת דופן והאווירה קסמה לנו. לב הקיבוץ, האירועים והחגים, הגינה הקהילתית, הבריכה, משק ילדים, המסגרות, השבילים והשדות, כל אלו ממש הגשמת חלום עבורנו. עברנו לשנה לארה"ב והגעגועים חיזקו לנו אף יותר את התחושה שמצאנו את מקומנו בכפר הנשיא. אנחנו מקווים שנוכל להמשיך לקחת חלק בקהילה הנהדרת כאן.

שלום לקהילת כפר הנשיא,

אנחנו משפת לבני – רם (34) תמר (33) מעיין בן 3.5 ויהל בן 6 חודשים.

נעים להכיר!

אנחנו גרים בקיבוץ כפר הנשיא שנתיים, עברנו לכאן מאזור חיפה שם למדנו. תמר במקור מחד נס ורם בן קיבוץ מעין צבי.

תמר יועצת חינוכית בבית הספר היסודי בראש פינה ורם אדריכל במשרד אדריכלים חיפאי ועובד בעיקר מהבית. אנחנו חיים יחד 13 שנים ונשואים 5 שנים. לאחר החתונה התחלנו בחיפוש אחר מקום שנוכל להקים בו בית, חיפשנו קיבוץ משום שרצינו לגדל את ילדנו במקום קהילתי, בסביבה של טבע וחינוך טוב.

כבר בביקור הראשון שלנו בכפר הנשיא הופתענו כשאנשים אמרו לנו שלום בשבילים וחייכו אלינו. נציגות ועדת קליטה בילו איתנו חצי יום בו הראו לנו את הקיבוץ, שוחחו איתנו, הקשיבו לנו ואפילו כיבדו אותנו בעוגיות תוצרת בית. כבר אחרי המפגש הזה הרגשנו לראשונה בתוך תהליך החיפוש שלנו שהגענו למקום שהוא בית.

במהלך השנתיים האחרונות זכינו להכיר קהילה מלאת שמחת חיים, מסבירת פנים ותומכת. התרשמנו כמובן מכמות האירועים והמסיבות סביב כל מועד (וגם כשאין מועד מיוחד). זכינו להיות חלק ממעגל רחב ופעיל של עזרה הדדית ואכפתיות. שמחנו לגלות מערכת חינוך וסביבה חינוכית מעולה.

מצאנו בכפר הנשיא בית וקהילה שאנו רואים את עצמנו חלק ממנה ונשמח להמשיך ולהרחיב את משפחתנו כחלק מהקהילה שהכרנו.

פיליס קולט 28.12

מיכה ליפשיץ

יובל עזריה

סתו לדרמן

הדר בסו 29.12

גלעד שטיינר 30.12

אלון עזריה

דרור שפיר

אורי חייט 1.1

שירן זקן

שמרית שולץ 2.1

גיל אשחר

סיפור לשבת

נס חנוכה הפרטי שלי.

הימים ימי מלחמת יום כיפור. חודשים ארוכים אני משרת בדרום. חג החנוכה מגיע ובכל הג'בלאות רואים את אורות החנוכיות המאולתרות בעיקרן מתרמילי פגזים ואתה חש את הקשר למכבים להיסטוריה ושואב עידוד עצום.

באמצע החנוכה אני נשלח דחוף למשימה, עלי להגיע עד בוקר המחרת לבסיס במרכז הארץ עם רכב פולקסוואגן דאבל קבינה ושני חיילים.

אחרי נסיעה של שעות רבות מהמדבר, אני מתקרב למרכז הארץ. השעה קרוב לשתיים עשרה בלילה. חושך, אווירת מלחמה, אין נפש חיה. אנחנו סחוטים מעייפות, רעבים, מתים לכוס קפה. אני מציע לחברה להגיע קודם אלי הביתה לירושלים לישון להתקלח ולמחרת מוקדם בבוקר להגיע לבסיס.

טוב אני פונה לכיוון ירושלים ומעשה שטן - הרכב נתקע ליד בית זית. השעה כבר אחת בלילה. אנחנו בודקים מה קרה ומתברר שרצועת המנוע נקרעה. במצב כזה אין כל אפשרות להמשיך. חייבים רצועה רזרבית ואין לנו. הרכב מלא ציוד צבאי וכמובן שאין להשאירו בשטח מה עושים?

מנסים לעצור פה ושם את הרכבים הבודדים שמעזים לנסוע בשעה ובימים אלה אבל לאיש אין פתרון. השעה כמעט שתיים וחצי ואנחנו מתכוננים לבלות את שארית הלילה המקפיא בצד הדרך. לפתע אני מבחין באורות של מכונית מכיוון ההרים הייתי אומר כמעט מהשמיים. ואני מתרכז באורות המתקרבים ופוער את פני בתימהון. רכב חדש מתקרב אלינו בדיוק כמו הדאבל קבינה שלנו וכשהוא מגיע, נפתח החלון ודמות של יהודי עטור זקן לבן שואלת אותנו – חברה' מה קרה? צריכים עזרה? אני משיב בחצי קול –כן, אבל אני לא בטוח שיש לך, אנחנו זקוקים לרצועת מנוע לרכב. לתדהמתי הרבה היהודי מושיט את ידו למושב שליידו ומגיש לי דרך החלון רצועה חדשה. בדיוק מה שאנחנו צריכים ועוד לפני שהספקנו להתאושש נעלמו האורות בחשכת השמים.

נס או לא אני לא יודע אבל עד היום אני חש את ההצלה הפלאית שלנו אותו לילה. ועכשיו כמספר סיפורים אני יכול לומר שבשבילי היה אותו יהודי לא אחר מאשר אליהו הנביא. ולא רק כמספר סיפורים אלא כמי שזכה להצלה באותו לילה מקפיא.

מספר: יהודה עצבה.

100 חטופים וחטופות נמצאים כבר 448 ימים בשבי

